

فصل سرمایه‌گذاری

در منابع و آموزه‌های دینی و علمی همواره از مربی و معلم به‌مثابه ولی و سرپرست متربی نام برده شده است تا جایی که حقوقی در تراز والدین فرزند برای مربی و معلم مترتب است و همچون حقوق والدین، از جمله بر حرف‌شنوی، فروتنی و احترام به مربی تأکید شده است. در کلامی نورانی **امام علی (ع)** می‌فرمایند: «به احترام پدر و معلمت از جای برخیز، گرچه فرمانروا باشی» (تصنیف غررالحکم). بر این مبنای هر مربی می‌تواند با تربیت صحیح کودک بر سرمایه و اندوخته‌های خود بیفزاید. کودکان سرمایه‌های اصلی برای آبادانی و ساختن آینده کشور عزیزمان هستند. با آگاهی از ویژگی‌ها، اقتضائات و نیازهای آن‌ها می‌توانیم در تعلیم و تربیت آنان موفق‌تر باشیم. در ایران ما آغاز مهر، آغاز فصل تعلیم و تربیت است و براساس آنچه مرور کردیم از منظری دیگر مهرماه فصل سرمایه‌گذاری برای ما مربیان است.

شرط مسلم برای سرمایه‌گذاری خوب و ماندگار، کسب دانش و مهارت‌های لازم برای پاسخ‌گویی به نیازهای تربیتی، آموزشی و مراقبتی کودکان است و در این صورت آغازی خوب در فصل تعلیم و تربیت خواهد بود. البته که تعلیم و تربیت محدود به زمان و مکان خاصی نیست و همچون جریان هوا در تمام لحظات و موقعیت‌ها جاری است. اما به بهانه فصل پاییز و آغاز رسمی زمان فعالیت‌های آموزشی و پرورشی، این مطالب به شما مخاطبان عزیز فصلنامه، به‌ویژه مدیران و مربیان گرامی تقدیم می‌شود. آنچه حائز اهمیت است توجه به اولین لحظات تجربه ارتباط کودک با ما مدیران و مربیان است. اولین برخورد و نحوه تعامل ما با کودک مهم‌ترین و حساس‌ترین بزنگاه تربیتی برای وی است. به‌طوری که خاطره اولین ارتباط مانند نقش روی سنگ ماندگار و تأثیرگذار خواهد بود. برای اینکه این اثر ماندگار را خوب حکاکی

سرمایه‌داری و ثروتمندی در دیدگاه افراد متفاوت است. معمولاً وقتی از افراد سؤال می‌شود چقدر سرمایه دارند، به موجودی حساب بانکی، ارزش خودرو و ملک شخصی و احياناً ارزش سهام خود در شرکت‌های سرمایه‌گذاری مراجعه می‌کنند و پس از چرتکه انداختن، به پرسش مزبور پاسخ می‌دهند. حال آنکه در نگرش دیگر ثروت و سرمایه لزوماً دارایی‌های مادی نیست، بلکه بهره‌مندی از گوهر تعقل و خرد، توجه به استعدادهای خدادادی و سایر نعمت‌های الهی، از جمله فرزند را سرمایه و ثروت می‌دانند.

اما از منظری بالاتر، هرچند فرزند نعمتی از جانب خالق هستی است و جزء سرمایه والدین محسوب می‌شود، اما به‌نظر می‌رسد که نعمت و ثروت افزون‌تر، توفیق پرورش و تربیت فرزند است. زیرا برخی والدین فقط فرزندآورند و نسبت به تربیت وی اهتمام ندارند. پس روحیه و انگیزه تربیت، ثروتی است که والدین دلسوز و مربیان متعهد دارا هستند. بدون اغراق شاید بتوان گفت بیش از سرمایه و توفیق تربیت فرزند، اهتمام و انگیزه تربیت انسان در کسوت مربی است که اهمیت دارد. زیرا والدین به‌طور ایجابی و براساس وظیفه ذاتی کم یا زیاد به تربیت فرزند می‌پردازند. اما فردی که نقش و جایگاه مربی را انتخاب می‌کند، به‌نوعی از توفیق بالاتری برخوردار است.

از این رو مربیان می‌توانند دارایی و ثروت بیشتری ببندوزند. بدیهی است میزان بهره‌مندی از نعمت تربیت و توفیق پرورش کودک، توسط اولیا و مربی کودک به رفتارهای خالصانه و آگاهانه ایشان و هم‌سویی آن‌ها با دستورات خالق کودک بستگی دارد. در این صورت می‌توان فرصت تربیت کودک را نعمت و یکی از سرمایه‌های اساسی در زندگی دانست. لذا از جمله مصادیق بارز سرمایه‌گذاری و ثروتمندی هر فرد، میزان بهره‌مندی از نعمت فرزند و فرصت گذاشتن برای تربیت وی است.

- داشتن نیت ناب و خالص در خدمت به کودک؛
- باور به ظرفیت‌ها و استعدادهای خدادادی در کودکان به‌عنوان سرمایه‌های کشور؛
- باور خدمت به کودکان به‌مثابه سرمایه‌گذاری غیرمادی.

سخن آخر

سرمایه‌داری و ثروتمندبودن به جنبه‌های مادی محدود نیست. لذا هر لحظه و موقعیت تربیت کودک، فرصتی برای سرمایه‌گذاری و ثروت‌اندوزی است؛ و مهرماه نمود آغاز فصل سرمایه‌گذاری است.

کنیم، لازم است ضمن آگاهی از ویژگی‌ها و نیازهای فطری کودکان با شناسایی و بهره‌مندی از روش‌ها و برنامه‌های همسو با فطرت خدادادی آنان کوشا و مصمم باشیم. در این صورت است که بر اندوخته‌های معنوی و مهارت‌های شغلی خود می‌افزاییم و به مرور جزو سرمایه‌داران و ثروتمندان جنبه‌های غیرمادی نیز خواهیم بود. برخی ملاحظات و نکاتی که به تحقق این رویکرد منجر می‌شوند از این قرارند:

- نگرش به کودک به‌عنوان امانت الهی و امانت‌داربودنمان؛
- گاهی از ویژگی‌ها، نیازها و اقتضائات تربیتی کودک در تعامل با وی؛

